

Θεοῦ, καὶ ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τὸν ὁρθὸν λόγον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ᾔηται εὐδαίμων. Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ; τί ζητεῖ ὁ Θεὸς παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ; Τὴν φύλαξιν θεβαίως τῶν νόμων, οὗς ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ λογικοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν Γραφῶν ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς, καὶ πάντα ἄνθρωπον δεχόμενον τὴν εἰς Θεὸν ἀληθινὴν πίστιν καὶ λατρείαν. Τούτους λοιπὸν ἀκολουθῶν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀπολαμβάνῃ πᾶσαν τὴν δυνατὴν αὐτῷ εὐδαιμονίαν. Ὅταν τὸ σῶμα αὐτοῦ φυλάττηται ὑγιές, ὅταν ἡ συνείδησις δὲν ἐλέγχῃ αὐτόν, ὅταν ἐκτελῇ ἀκριβῶς τὰ εἰς Θεὸν καὶ εἰς ἀνθρώπους καθήκοντα αὐτοῦ, τότε θεβαίως εἶναι κατ'εὐδαίμων. Ἀλλὰ τὸ ἀδιάφθορον λογικόν, σύμφωνον μὲ τὸ θεῖον θέλημα, διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι πρέπει νὰ πιστεύωμεν εἰς ἕνα Θεὸν ποιητὴν τοῦ παντός, καὶ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτόν· τὸ λογικὸν διδάσκει ἡμᾶς, τί ὀφείλομεν εἰς τοὺς ἄλλους, τί εἰς ἑαυτούς· κατ'ἐντῆς λοιπὸν ἡ ἀλήθεια εἰς τοῦτο, ὅτι ἀκολουθοῦντες τὸ λογικὸν καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἠθικῶς καὶ φυσικῶς εὐδαίμονας.

Πρὶν δὲ ἐξετάσωμεν τὰ ἄλλα, ὅσα τὸ λογικὸν διδάσκει ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν εἰς ἑαυτούς, ἃς θεωρήσωμεν πόσῃ ἐπιμέλειαν πρέπει νὰ ἔχωμεν αὐτοῦ τούτου τοῦ λογικοῦ. Ἀπαιτεῖ θεβαίως παρ' ἡμῶν ἐπιμέλειαν, ἀπαιτεῖ δ' αὐτὴν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· διότι ἐξ ἀρχῆς ἐρωτᾷ τοὺς λόγους τῶν φαινομένων, ἐξ ἀρχῆς ζητεῖ νὰ μανθάνῃ διὰ τί τοῦτο, καὶ διὰ τί ἐκεῖνο. Ὅ,τι λοιπὸν δύναται νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς καὶ νὰ τελειοποιήσῃ κατὰ τὸν νοῦν, δὲν πρέπει νὰ ἀμελῶμεν τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας εἶναι τελειοποίησις καὶ φῶς τοῦ νοῦς ἡμῶν, αἱ δὲ ἀλήθειαι εἶναι αἱ μὲν ἠθικαί, αἱ δὲ φυσικαί, κτλ. φανερόν, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμελῶμεθα ὅσαι εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀναγκαῖαι, ὁποῖαι αἱ ῥηθεῖσαι· νὰ μετέχωμεν δὲ καὶ τῶν ἄλλων μᾶλλον ἢ ἥττον, διότι ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ, συνίσταται, ὡς εἵπομεν, ἐκ τῆς εὐεξίας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὥστε καὶ ἐκείνας τὰς ἀληθείας, ὧν ἡ ὠφέλεια φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλη, εἰ μὴ νὰ ὀξύνωσι καὶ νὰ λεπτύνωσι τὸν νοῦν, καὶ ταύτας πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ ἀποκτῶμεν, ὅταν καὶ ὅσον δυνάμεθα· διότι ὅσον ὀξύτερον καθιστῶμεν τὸν νοῦν, τόσον προσεκτικώτερα καὶ ἀσφαλέστερα προχωροῦμεν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ καλῶς ζῆν.

Ἄς ἐξετάσωμεν νῦν εἰδικῶς ποῖα εἶναι τὰ εἰς ἑαυτοὺς καθήκοντα ἡμῶν, ἥγουν, ποίας ἀτομικὰς ἢ προσωπικὰς ἀρετὰς ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἕκαστος, καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενος.